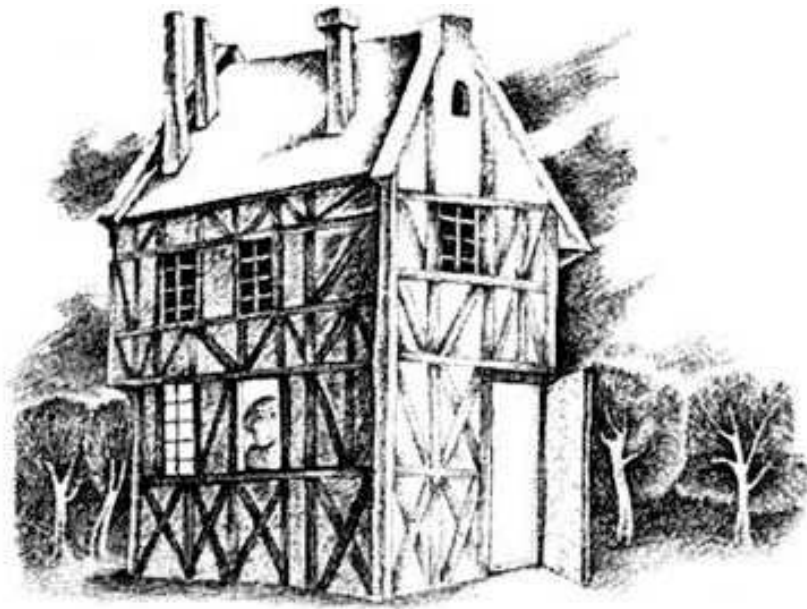

ברוני מבית השרכים

סקוטלנד

לא היה יכול לנהל את החווה. הרי אם הייתה עבודה דחופה כלשהי בחווה, אם היה צריך בדחיפות לדוש שיפון, או להעמיס גרעינים לתוך שקים, או לעשב גינה, לדפוק חמאה, לאסוף לפת, הברוני באו לעזור. בעל החווה היה הולך לישון,

משאיר רק דלת פתוחה של האסם או של המחלבה, ומעמיד על הסף הבית קערה עם חלב חם לארוחה של ברוני,

"בית השרכים" נקראה החווה, שעמדה בקצה שדה בו צמחו שרכים רבים. כדי להגיע לחווה צריך היה לעבור את השדה, אבל על פי הסיפורים חיו שם ברונים. הם לא הופיעו בשעות היום, אך בלילה האנשים ראו מדי פעם איך שהם נעים ללא רעש, כאילו צללים, ועוברים מעץ לעץ, משתדלים שלא ירגישו בהם. אך הם מעולם לא גרמו רע לאף אחד. הרי ברוני, אם לא פוגעים בהם, לא רק שלא מזיקים לבני אדם, אלא תמיד משתדלים לעזור לאלה הזקוקים לעזרה. ובעל החוות בית השרכים היה אומר לעתים קרובות שבלי עזרת הברוני שלו

וקרה פעם שבעלת הבית חלתה בערב,
והרגישה כל כך רע שכולם פחדו כי
עלולה למות. בעלה נבהל מאוד, וכך גם

העובדים שבבית.
היא הייתה בעלת
בית טובה וכולם
אהבו אותה כמו
אמא שלהם. אלא
שעובדי החווה היו
אנשים צעירים, שלא
הבינו דבר במחלות,
ולכן אמרו שצריך
לקרוא דחוף למרפא

הזקנה שחיה רחוק מהחווה, בצד שני
של הנהר.
אבל מי יביא אותה? הנה השאלה! כבר
קרוב לחצות, חושך סביב, והדרך אל
המרפא עוברת בשדה השרכים. ושם
עלולים לפגוש ברוני, שכולם פחדו מהם.

וכשהיה מתעורר בבוקר הקערה הייתה
ריקה, והעבודות בחווה גמורות. והכל
עשוי אפילו טוב יותר מאשר היו עושים
האנשים.

כולם ידעו שברוני הם קטנים וקלים, אך
משום מה כולם פחדו מהם. האנשים
שחזרו מהכנסייה או משוק בלילה,
העדיפו להוסיף דרך מאשר לעבור את
שדה השרכים, כי פחדו לראות ברוני
אפילו מרחוק.

אך לא כולם פחדו מהם. אשתו של בעל
החווה הייתה כל כך טובה וידידותית,
שלא פחדה מדבר. כשהייתה מעמידה
על סף הדלת קערה עם חלב, הייתה
שופכת לתוכה את החלב הטוב והסמך
ביותר וגם הוסיפה כף של שמנת.
"ברוני עובד טוב בשבילנו: הייתה אומרת
"ולא מתלונן. לכן אנו חייבים לתת לו
כיבוד כמה שיותר טוב."

בחווה איזה עבודה בשבילו, וכדי לשתות
את קערת החלב שלו. ועכשיו ראה
שדלת הבית לא סגורה, אור בחלונות,
ונראה שקרה בחווה דבר מה לא טוב.
הרי בשעות האלה היה בדרך כלל הכל
כבר חשוך ושקט. הוא טיפס על

המרפסת כדי להבין מה
קרה, והבין משיחת
המשרתים שבעלת
הבית חלתה. לבו
נחמץ. הוא חיבב מאוד
את בעלת הבית כי היא
נהגה כלפיו יפה מאוד.

והוא כעס מאוד

כששמע שהפחדנים

האלה לא מעזים לנסוע להביא את
המרפא, כי מפחדים ממנו, מברוני.
"הטיפשים, הפחדנים!" מלמל ורקע בכף
רגלו הרחבה "כאילו אתנפל ואנשוך

ואף אחד בחווה לא ידע שאותו ברוני,
שכולם כל כך מפחדים, עומד מאחורי
דלת המטבח.

היה זה יצור קטן ושעיר, בעל זקן ארוך,
לחיים אדומים, עם כפות רגליים רחבות,
כאילו של צפרדע, ועם ידיים ארוכות,

שהגיעו עד האדמה כשהוא עמד ישר.
בחשש רב הקשיב הברוני לשיחה
שבמטבח. באותו ערב הוא יצא כרגיל
מהמאורה שלו, כדי לדעת האם יש

אותם אם יפגשו אותי. אוי! אילו הם רק ידעו כמה שאני משתדל לא להראות

להם, לא היו מדברים שטויות כאלה. אבל מה אפשר לעשות. אם בעלת הבית עלולה למות, סימן שבעצמי אצטרך להביא את המרפא. הברוני הושיט את ידו, הוריד מהמסמר אדרת כהה של החוואי ושם אותה על

עצמו. הוא עטף היטב את גופו הרחב ואחר כך רץ אל האורווה, שם אוכף על הסוס המהיר ביותר בין אלה שעמדו שם, ועלה על גבו.

"הי סוס, אתה יודע לרוץ מהר מאוד" אמר "אבל עכשיו תרוץ עוד יותר מהר." והסוס כאילו הבין אותו. הוא צהל בשקט, הניע את אוזניו ורץ כמו חץ מקשת. הוא עוד מעולם לא רץ כל כך מהר. תוך דקות מעטות הברוני עמד לפני הבית של המרפא הזקנה.

היא ישנה חזק, אך הברוני תפף חזק בחלונה ומיד הופיע שם ראש עטוף בכיפת שינה לבנה. "מי שם?" שאלה.

הברוני השתחוה ואמר בקול בס נמוך: "תתלבשי מהר, דודה! צריך להציל את בעלת הבית של חוות בית השרכים. אין מי שיעזור לה בחווה, שם רק המשרתים

שאלה בחשש "לא הייתי רוצה לראות
אותם! האנשים אומרים שפגישה כזו לא
מביאה כל טוב."

בתשובה הרוכב התחיל לצחוק בקול
מוזר. "אל תפחדי, דודה, ואל תקשקשי
דברי הבל" אמר "את מצפה אולי לפגוש
מפלצת. אך לא תראי יצור מכוער יותר
מזה שיושב אתך על הסוס. זה אני
מבטיח."

הטיפשים."
"אבל איך אגיע
לשם?" באי-שקט
שאלה הזקנה
"הבאת עגלה?"
"לא, לא שלחו
עגלה" ענה הברוני "תשבי מאחוריי על
הסוס ותחזיקי אותי חזק. אביא אתך
לבית השרכים שלמה ובריאה."
הוא לא דיבר סתם, אלא ציווה, והזקנה
לא העזה להתנגד. הרי בנעוריה לא פעם
רכבה כך על סוס, מחזיקה ברוכב
שלפניה. היא התלבשה ויצאה מהבית.
אחר כך עלתה על אבן שנחה מול סף
ביתה, טיפסה על הסוס וישבה, כשהיא
מחזיקה את הזר באדרת הכהה.
הם לא החליפו מילה עד שהגיעו לשדה
השרכים. ואז הזקנה התחילה לפחד.
"מה אתה חושב. לא נפגוש שם ברוני?"

אוזניך מוזרות כאלה? איזה כפות רגליים
מוזרות, גדולות כל כך! הן דומות לרגלי
צפרדע?"

היצור הקטן התחיל לצחוק.
"כי אני עברתי מרחקים גדולים בנעוריי.
ואומרים שמי שהולך הרבה, כפות רגליו
מתרחבות. אבל את, דודה, אל תבזבזי
זמנך לשווא. תכנסי פנימה. ואם מי ישאל
אתך איך קרה שהגעת הנה כל כך מהר,
תגידי - האנשים לא באו להביא אותי, אז
נאלצתי לרכב אחרי גבו של הברוני מבית
השרכים!"

"אז הכל טוב ויפה!" הוציאה הזקנה
אנחת הקלה "אמנם לא ראית את פניך,

אך אני יודעת
שאתה איש טוב,
כי אתה מרגיע
זקנה מסכנה."
היא לא הוציאה
יותר הגה עד
שעברו את כל
השדה והסוס
נעמד לפני בית

החווה. הרוכב ירד, הושיט את זוג ידיו
הארוכות, ובזהירות הוריד את הזקנה
מהסוס. תוך כדי כך האדרת גלשה מגופו
והזקנה ראתה שבן הלוויה שלה הוא יצור
עם גוף נמוך ורחב, עם ידיים ורגליים
מוזרות.

"מי אתה בעצם?" היא שאלה כשהביטה
על פניו באור השחר העולה "מדוע